

JAARVERSLAG 2007

Beste Rederijkers van Sint-Elooi,
mag ik u een nieuwjaar wensen, wondermooi.
Een heel jaar lang af en toe vergaren,
en één keer slechts verjaren.
Geen geld te kort en kunnen sparen,
uw kruin niet al te snel ontharen,
een vroege lente, veel warme zomerdagen,
en een griffier die niet komt zagen
omdat hij 't jaarverslag moet presenteren
en hier nu staat u 't ambeteren...

9 januari 2007

De algemene vergadering van 2007 begint met nieuwjaarswensen van Renaat, waarna we gaan kiezen voor Jean en Tony, zoals dat bij de Rederijkers gaat. Ze worden aangesteld met beker en medaille, de gebruikelijke attributen, maar wachten tot op vandaag op het verschijnen van de nieuwe statuten.

Renaat deelt ook in de medailles, da's voor zijn 25-jarig lidmaatschap, en dan breng ik nog met mijn jaarverslag van 't jaar 2006 de rekenschap. Eindelijk, tenslotte, mogen we met zijn allen aan het kwissen gaan. Het gaat er hard, meedogenloos aan toe en zeuren is niet toegestaan.

Renaat en Hans, de vragen die ze stellen: wie, wat, hoe, wanneer en waar ? Er komt bijna geen eind aan 't vragestaarten, z' hebben een oneindig repertoire. Tenslotte wordt de urenlange strijd beslecht, en valt finaal het groot verdicht : Maria, Frank en Rik en Stijn zijn de grote finalisten: met glans, met sjans, en omdat ze 't een en ander wisten.

13 februari

In februari is er geen vergadering, omdat Norbert De Coster hier komt spelen en op zijn eentje brengt hij ons 'De Poezemuis' van Dario Fo ten tonele. Eerst had ik gedacht : dat wordt een stuk over beesten allerhande, maar in De Poezemuis primeert eerder het scabreuze en het aangebrande.

Jeanotte Pier, een naïeve herder, wordt ten allen kant de hoorns gezet. Vooral door eerwaarde Paddecrapeau, die - liever dan voorgaan in 't gebed- Melissa's poezemuis aanbidt in 't diepst van zijn pastorale gedachten, en regelmatig met devotie zijn tabernakel bij haar laat overnachten.

't Is een vertelling, soms bruisend als de bubbels in champagne, soms bruin gebakken als de pel van een kastanje, soms verrassend als een muis in moeders keuken, soms wellustig als een oude bok, verzot op neuken.

13 maart

Op 13 maart krijgt Johan op 't nippertje van Franky Bostyn een telefoontje om te zeggen dat hij ziek is en thuis blijft - 't is te horen aan zijn toontje. Wij staan intussen al in 't jeugdhuis, trappelend van ongeduld te wachten, maar naar den Grooten Oorlog kunnen wij fluitend blijven smachten.

De vergadering is dus kort en 't blijft erbij één enkele pint te drinken. Die jongens van 't Effect staan achter hun toog maar schoon te blinken, en uit compassie met de inkomstenderving door ontoereikende consummatie bezorgt de Eed hun dan maar een welwillende financiële compensatie.

Hoeveel precies, mag ik hier niet zeggen van penningmeester Lorenzo Mortier, maar veel kon het niet zijn, hij haalde het zomaar uit z'n portefeuille met veel zwier.

17 april

In april komt een oud-Knesselarenaar de Da Vinci-code expliqueren, maar jammer genoeg moet ik mij voor deze vergadering excuseren. Hugo Van Hooreweghes explicatie is mij dus geheel en al ontgaan, maar als compensatie - en totaal niet ter zake - bied ik u een korte overdenking aan...

Uomo universale

Je naam was Leonardo,
zoon van een Florentijns notaris.
Geboren als bastardo,
'k mag doodvallen als 't niet waar is.

Je moeders naam was Caterina,
een simpel meisje van de buiten.
Je vader Piero vond haar prima,
maar een huwelijk wou hij niet sluiten.

Voor een notaris was toen een boerenmeid te min.
Zo zie je dat tijden veranderen, maar mensen niet.
Ook nu nog trouwt geen prominent met een boerin,
en meestal loopt hij weg als zich een kind aanbiedt.

Toch werd jij, ondanks je bastaardschap,
magister in de kunst en in de wetenschap.
Al kwam je uit een boerengat in de provincie,
jij bent uomo universale e figlio bastardo da Vinci.

4 mei

In mei is 't weer kroegentocht voor de 15de keer op rij
maar ook nu ben ik er voor deze gelegenheid niet bij.
Van horen zeggen dus: best geslaagd en te genieten,
maar verder rijm ga ik er niet op verschieten.

Alleen wil ik die mannen van het comité
eens wijzen op de namen van elke staminee.
Misschien moesten ze daar eens iets aan doen
want volgens mij mogen die namen met pensioen.

Beginnen we met De Clochard, in 't Frans geschreven en gesproken,
dat moet een dakloze NVA'er gewoon zijn bloed doen koken.
Vervolgens hebben we La Mouche, een ander francofoon geval,
alsof een vliegske hier in het simpel Knesselaars niet deugen zal.

't Effect, alias het jeugdhuis, heeft 'en effet' zijn uitwerking op het jeugdwezijn
en De Litanie, ocharme, is een naam gevonden door een kwezel of begijn.
Taalkundig goed gevonden is natuurlijk de Enjoy, vooral voor anglofielen,
die waarschijnlijk in opperste aanbidding voor de New Enjoy gaan knielen.

Voor Benedictus en stokoude Romeinse veteranen is de Nobis nog aanvaardbaar,
maar 'voor ons' is dergelijke taal godslasterend en puur anachronisme altegaar.
Wat eindelijk nog overblijft zijn beide Vlaamse namen : de Welkom en de Swaene.
Schoner kunt ge 't niet bedenken toch en uitspreekbaar voor onze spraakorganen.

Alleen vindt men Swaenes en Welkoms in wel 100 Vlaamse dorpen.
Originaliteit is niet de man besteed die deze namen heeft ontworpen.
De Swaenes alternatief zou kunnen zijn : De Beeweg of het Hemelrijk,
dat maakt de nomenclatuur eenvormig rond de kerk en katholieker tegelijk.
Voor de Welkom valt niet zo gauw iets anders te verzinnen,
misschien valt er met Kamielken, of In de Velodroom iets te beginnen...

15 mei

Op 15 mei gaan we erop uit om in Aalter een bedrijf te bezoeken, daar doen Koen, Klaas en Guy ons over Bekaert alles uit de doeken. Het internationaal bedrijf produceert voornamelijk metalen waren en ligt daar uitgestrekt in 't Lakeland over verschillende hectaren.

We komen er niet zomaar binnen en om bedrijfsspionage te verhinderen, moeten we identiteit, beroep prijsgeven en het aantal legitieme kinderen. Had ik het vooraf geweten, had ik zeker wandelschoenen aangetrokken, want we moeten kilometers door immense productieruimtes sjokken.

De kerngedachte is de draad waaraan ze eindeloos blijven rukken onder het motto : 'zoetjesaan, dan breekt het lijntje niet in stukken'. Het resultaat van al 't getrek door vuur en zeep en op bobijnen zijn flinterige draden die ze dan weer tot kabels om gaan twijnen.

Verborgen in een allegaartje van objecten komt het staal terecht in ons dagelijks bestaan, ze zijn levensreddend in een autoband of maken ook dat borsten minder wippen gaan.

12 juni

De avondwandeling van juni is ongewoon, want we springen op de velo en in peloton gaan we Katrien Ryserhove achterna, als in Milaan - San Remo. Onze etappe is iets korter, van de Knesselaarse naar de Beernemse kerk, maar het tempo is strak en van de kopmannen zien we de hele avond enkel 't achterwerk

Het gaat van het ene morbide graf naar het andere macabere moordtoneel en Katrien maakt die hele Beernemse moordaffaire duidelijk, auditief en visueel. Als dochter van haar vader weet ze alles over baron d' Udekem d' Acoz, Sassen Dierickx, Hector de Zutter en andere hoofdrolspelers in dit moordepos.

De juiste toedracht van die mysterieuze halsmisdaden weet ze ons niet aan te reiken. Zij is dan ook geen speurneus, maar auteur van boeken waarin lijken moeten prijken. Een schrijfster met een zelf verzonnen misdaad, met een zelf verzonnen detective vind ik zoveel leuker dan een dochter die zich verdiept in vaders oud archieven.

11 juli

Met de 11 juli-uitstap naar de Westhoek volgt alweer een hiaat in mijn verslag. Terwijl ik in het verre Toscane mijn vakantiegeld zit op te doen en een zanneslag, gaan de Rederijkers naar de verre Westhoek en kan ik daarover niets berichten ware er niet Johan die mij een dik dozijn digitale foto's stuurt om mij in te lichten.

Een impressie daarvan wil ik u geven, louter gebaseerd op dit visueel gegeven :

11 juli in de Westhoek (rappen)

Met een bus in wit en groen,
het weer is net te doen,
naar Geluveld, naar Geluveld,
de bunkers inspecteren,
oorlogsgraven, mediteren.

Een ezel in de wei,
waarom kijkt die nu naar mij ?

Verdwalen in een labyrinth,
met ovenkoeken en een pint.
Met huifkarren gaan trekken,
boerenpaarden, zware nekken.

Monteberg, de wijn gaan proeven,
slapen op 't geluid der hoeven.
Doodvermoeid van 't sjakkeleuren
weer de bus op zonder zeuren.

Hiep, hiep, hiep, we zijn er weer,
in de Clochard, de zoveelste keer.
Een barbecue met grote klasse
niemand die er af moet wassen.

Hiep, hiep, hiep, m'n hoofd doet zeer
't is nooit anders, iedere keer.
De 11de juli was weer klasse,
toch moet ik beter op gaan passen...

11 september

In september is 't weer tijd om te herbeginnen met vergaren.
Om ontstaan en geschiedenis van de Rederijkerij te verklaren,
doen we een beroep op een gedoctoreerde retor, Ryckaert Ruud,
en dat is, zoals zijn titel doet vermoeden, helemaal geen domme kluut.

Als lid van een Kamer moeten wij toch een beetje onze wortels kennen,
vandaar dat we zo iemand wel eens in het jaarprogramma mogen plannen.
Zijn verhaal gaat over het verschijnsel Rederijkerij in de Nederlanden,
hoe ze dichtten en acteerden en aan woordkunst deden allerhande.

Als we vandaag de dag onze vereniging bekijken en evalueren,
geef toe : behalve wat toneel betreft, moeten we concluderen
dat onze bedrijvigheid enigszins verschilt met die van die oude gesellen.
Bij onze leden moet je geen refreinen, rondelen of acrostichons bestellen.

Niet dat ik jullie met de vinger wijs, ik zou 't niet wagen,
't is de geest des tijds die daartoe heeft bijgedragen.
Wij zijn content dat jullie op vergaderingen als deze komen
en willen luisteren naar iemand die eindeloos staat door te bomen.

9 oktober

Op 9 oktober is het weer van dattum : de 4de keer dit jaar ben ik er niet bij.
Terwijl een trendwatcher dan nog komt spreken, Herman Konings , zo heet hij.
Voor trendy mensen is dit beslist een hele mooie avond,
maar ik weet van geen kanten wat toen allemaal plaatsvond.

Nieuwsgierig ben ik dan maar in de Dikke Vandale naar 'trends' gaan kijken
en toen ik 't wist, ging ik googelen om te weten wat ze over 2008 zo alles zeiken.

Zo weet ik nu

dat koeienvellen niet op de vloer, hertengeweien niet aan de muur thuishoren,
dat je met een bloemetjesbehang, noch met grijze kleuren echt kunt scoren,
dat een kniekous totaàl uit is, maar een Arafatsjaal jé van hét is
dat de macho is voorbijgestreefd, maar een harig knuffelman weer in is,
dat een vrouw met kale venusheuvel het tegen een harige af moet leggen,
dat je Senseo bij het afval mag en je je boontjes op espresso moet te weken leggen,
dat het cool is om je GSM niet bij te hebben, om zo je status te verhogen,
dat onder jeans geen ondergoed meer hoeft, omdat daar blote billen mogen...

De reeks gaat verder uittentreuren,
geeft mij geen reden om me op te beuren.
Misschien dat U hieraan kunt winnen,
om trendy aan 2008 te beginnen

13 november

Op het programma staat voor november degustatie van kaas en wijn. Maar Roger Dekens van Delhaize vindt dat het enkel brood mag zijn, om het bouquet en de smaak van zijn feestwijnen niet te verstoren. Met acht wijnen, wit en rood, probeert hij onze smaakpapillen te bekoren. /

In een spoedcursus proeven toont hij ons hoe het juiste glas te kiezen, en hoe de kleur de leeftijd en de kwaliteit verraad van de marchandise. Crémant, Champagne, Bourgogne, Côte de Beaune... 't zijn namen die blinken, met bubbels in het glas of druiven met namen die als noblesse oblige klinken.

Het Bacchusvocht streelt de papillen en maakt de tongen veel te los, zodat Roger uiteindelijk de microfoon moet grijpen, de schorre oude vos. Maar dan beleeft hij zijn 'moment de gloire' daarbuiten op het kerkplein, als, met één rake klap van zijn sabel, hij een fles sabreert in ons bijzijn...

Die avond vond ik waarlijk de meest eucharistische die we mochten beleven, vooral door het brood en de wijn te nutten, door Chris(tus) van Parijs ons gegeven.

1 december

Op 1 december gaan we op het feest van Sint- Elooï naar de kerk, bijna met zijn allen, 't is het gepaste moment waarop de vereniging de leden gedenkt die ons zijn ontvallen. Na dat moment van contemplatie gaan we ons aan meer aardse genoegens overgeven en in het gemeentehuis laten we de Vanfaere de Concurrence 'm van jetje geven.

Ze brengen met zijn vele allen best aardige muziek, qua genre moeilijk te definiëren. Dat gaat zo als je een wonderlijk allegaartje muzikanten met elkaar laat musiceren. Accordeon, trombone, percussie, klarinet, trompet, viool, contrabas, tuba, een sax en een gitaar. Zet al die instrumenten op een podium tegelijk en je krijgt het meest gevarieerde repertoire(e)

De Concurrence heeft in haar soort geen concurrentie, vandaar allicht de naam. Na 't concert gaat het over 't kerkplein naar de Swaene en ook daar is 't aangenaam. Ietwat druk misschien, omdat daar meer dan 100 mensen tegeneen staan schuren maar na afloop wordt er geen gewag gemaakt van blijvende kwetsuren of fracturen

Pascal doet flink z'n best om ons met drank en hapjes blij te maken, wij laten ons dit welgevallen en proberen veilig thuis te raken

Ziezo, het jaarverslag zit er weer op, de hoogste tijd dus om te stoppen. Mijn naam is Jan en ik ben geen Bob, nu mag ik mijn tong eens in een biertje soppen...